

РЕШЕНИЕ

№ 37993

гр. София, 02.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6654** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на „ЕЙ ЕС ДЖИ СЕКЮРИТИ“ ООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], район С., [жк], [улица], ет. 5, представлявано от управителя А. Б. Р., подадена чрез процесуален представител адв. Ц. Р., срещу Заповед № 26-4332-001569 от 26.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца. Жалбоподателят счита, че заповедта е незаконосъобразна, като са налице всички основания по чл. 146 АПК за нейната отмяна. Твърди, че в заповедта за прилагане на ПАМ (ЗППАМ) липсва преценка за това дали към датата на констатираното нарушение водачът И. А. действително е бил с отнето СУМПС. Добавя, че при всяко предоставяне на процесното МПС /служебен автомобил/ същият е подписвал декларация, че не са налице пречки за изпълнение на ангажиментите му към възложителя „ЕЙ ЕС ДЖИ СЕКЮРИТИ“ ООД съгласно подписан между страните и приложен с

жалбата граждански договор № 20251 от 07.05.2025 г. В тази насока жалбоподателят акцентира на своята добросъвестност. Допълнителни аргументи извлича от целта на въведената с чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП принудителна административна мярка. С тези доводи претендира отмяна на ЗППАМ и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, в писмени бележки от юрк. М. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 19.03.2026 г., след извършена полицейска проверка, срещу И. В. А. е съставен АУАН № 5102562 за допуснато нарушение на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП. Констатирано е, че водачът управлява МПС Шкода Камик с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „ЕЙ ЕС ДЖИ СЕКЮРИТИ“ ООД, като след справка в информационните масиви на ОПП СДВР е установено, че водачът е неправопособен и лишен от правоуправление по административен ред със ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 25-4332-003022 от 03.06.2025 г.

С оглед съставения АУАН е издадена процесната ЗППАМ, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е прекратена регистрацията на МПС Шкода Камик с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца. За адресат на мярката е посочен собственика на автомобила – „ЕЙ ЕС ДЖИ СЕКЮРИТИ“ ООД.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи.

От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513-12086/14.10.2025 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 2 полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от отдел „Охранителна полиция“ при СДВР. В такова качество ответникът П. Х. П. е издал обжалваната ЗППАМ, видно от представените по делото заповеди за преназначаване – Заповед № 513з-9634/13.08.2025 г. и Заповед № 513з-570/2024 г.

Следователно и в противоречие с доводите в жалбата съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

ЗППАП № 26-4332-001569 от 26.03.2026 г. е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Коректно в нея са посочени релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на

материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправопособен водач.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалноправните разпоредби и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 4 АПК. Предвид установеното с акта нарушение на чл. 150а от ЗДвП, правилно административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 171, т. 2а, б. "а" за издаване на заповед за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС. С нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП е предвидено налагането на принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Процесната ЗППАМ е издадена в последната хипотеза, при което е достатъчно да се установи управление на МПС от неправопособно лице, независимо, че автомобилът е собственост на друго лице. Разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. "а" не поставя други изисквания за прилагане на мярката, включително предоставяне от страна на собственика, респективно знание от негова страна, че водачът е неправопособен. Ето защо развитите в жалбата доводи в обратна насока са неоснователни.

По делото не се оспорва, че МПС Шкода Камик с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на дружеството жалбоподател. Не се оспорва и това, че на посочената в АУАН дата – 19.03.2026 г., автомобилът е управляван от И. В. А., по отношение на който е издадена ЗППАМ с № 25-4332-003022/03.06.2025 г. по чл. 171, т. 1, б. „б” ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Не се оспорва и това, че дружеството е предоставило автомобила на неправопособния водач И. А.. Подписаните след издаване на ЗППАМ № 25-4332-003022/03.06.2025 г. декларации от А. не са в състояние да опровергават извода, че същият е бил неправопособен към датата на извършената на 19.03.2026 г. полицейска проверка, нито могат да са индиция за добросъвестност на собственика на МПС. В случая следва да се посочи, че изобщо оспорващото дружество, като юридическо лице, не би могло да формира вина, като субективно отношение към дадено деяние, и оттам да се изследва знаело ли е то, този на който предоставя МПС, дали е със или без отнето СУМПС. Отделен е въпроса доколко добросъвестен е собственика, доверявайки се на декларираните от водача И. А. данни, без действително да се увери, че същият притежава валидно СУМПС.

Ето защо и при наличие на доказателства, установяващи че процесният автомобил е управляван от неправопособно лице, то са налице материалните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а” ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС спрямо собственика. Обстоятелството, че управлението на МПС е извършено от трето лице, не променя извода, че адресат на превантивната мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е собственикът на МПС. Производството по налагане на административно наказание е различно по вид и правни последици от производството по налагане на принудителна административна мярка, като авторът на нарушението не е непременно и субект на принудителната административна мярка. В случая актът е съставен срещу трето лице, защото то е извършител на нарушението по чл. 150а от ЗДвП, но мярката е приложена спрямо жалбоподателя, защото той е собственик на процесното МПС.

Принудителната мярка по своя характер не е наказание, а превантивна мярка, поради което не се твърди вина на собственика на автомобила, а се вземат мерки да не може да се извършват други подобни нарушения с него за определен период от време. Не се ограничава и правото на собственост на дружеството, доколкото се касае за временна мярка, която цели да се осигури безопасността на движението по пътищата.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК Административен съд София-град, III отделение, 75 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЕЙ ЕС ДЖИ СЕКЮРИТИ“ ООД срещу Заповед № 26-4332-001569 от 26.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА " ЕЙ ЕС Д. С." ООД да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100,00 /сто/ евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: